

NAZNACZYĆ SIĘ (5) *vb pf*

Oba a jasne.

sie (4), się (1).

praet 2 sg m -eś się naznaczył (1). ◇ 3 pl subst naznaczyły się (4).

Sł stp, Cn, Linde brak.

I. W funkcji zwrotnej: wskazać na siebie, ustanowić siebie kimś [czym komu] (1) : Tám ya wyznam iżeś ty mnye wyfluchác raczył/ A iżeś zbáwyenim mym íam mi íye náznáczył *LubPs aa3v*.

II. W funkcji biernej (4) :

1. Zostać zaleconym [komu] (3) : Koniec tedy á cel/ [...] ku ktoremu Dworzánin zmierzác ma/ [...] then íeśt áby przez the wízytki przymioty/ ktore íie íemu náznáczył/ pozyłkiwał thák bárzo íobie íálkę thego páná przy ktorym będzie *GórnDworz Ee2v, Dd5v*.

cum inf (1): bo íeśli Dworzánin ták młodym będzie/ íż nie będzie vmiał tych rzeczy/ ktore íie íemu vmieć náznáczył/ tedy niemáíz o czo mówíc/ bo ten/ íuż nie będzie tym Dworzáninem íákiego my ízukamy *GórnDworz Kk3*.

2. Zostać wymienionym, wskazanym; tu o tekście z bliższym wymienieniem miejsca (1) :

Zwrot: »niżej naznaczyć się« (1): Czytác íię mogá we dni Adwentu świętego modlitwy/ te naprzod/ ktore íię w tymże rozdziale niżej náznáczył/ w dzień zwiáltowania B. Pányy Máryey. *LatHar 397*.

Formacje współrdzenne cf ZNACZYĆ.

AL